

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce: Obchodní společnost SYNOT TIP, a.s.**, se sídlem Jaktáře 1475, 686 01 Uherské Hradiště, IČ: 26301091, **zastoupeného: JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem**, se sídlem Trojanova 12, 120 00 Praha 2, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2012, č. j. KrÚ 70728/2012,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobce n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14. 11. 2012, č. j. KrÚ 70728/2012, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr Městského úřadu Holice (dále jen „městský úřad“ nebo též

„správní orgán I. stupně“ či „správce poplatku“) ze dne 2. 12. 2011, č. 01/2011, č. j. MUHO/16468/2011/ŽÚ/Re, jímž byl žalobci podle § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a Obecně závazné vyhlášky města Holice č. 4/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen „OZV“), v souladu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vyměřen místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, a to místní poplatek za období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011 za celkem devět terminálů interaktivního loterního systému výrobních čísel v platebním výměru uvedených a dvě vícemístná technická zařízení MAX POWER výrobních čísel rovněž v platebním výměru uvedených ve výši 55.000 Kč a navýšení místního poplatku v částce 55.000 Kč, celkem tedy 110.000 Kč.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhal zrušení tohoto rozhodnutí a též rozhodnutí městského úřadu, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a náhrady nákladů soudního řízení. V žalobě nejprve vymezil účastníky řízení, odůvodnil přípustnost žaloby a zrekapituloval průběh správního řízení (strany 2-5 žaloby včetně). Poté na stranách 6-20 žaloby předestřel své žalobní námitky, kdy tyto shrnul celkem do čtyř žalobních bodů:

1. Platební výměr i napadené rozhodnutí se opírají o zákon o místních poplatcích, ve znění novely provedené zákonem č. 183/2010 Sb., o přechodu některých dalších věcí, práv a závazků České republiky na kraje a obce, občanská sdružení, působící v oblasti tělovýchovy a sportu, a o souvisejících změnách a o změně dalších zákonů, včetně zákona o místních poplatcích (dále jen „zákon č. 183/2010 Sb.“), která byla přijata protiústavním způsobem, formou nepřípustného legislativního přílepku. Tedy ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, která byla ve věci aplikována, jsou v rozporu s ústavním pořádkem a žalobce navrhuje, aby soud podal návrh na jejich zrušení k Ústavnímu soudu. Na podporu tohoto tvrzení žalobce uvedl rozsáhlou argumentaci.

2. Novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb. je nesrozumitelná. Novelou bylo obcím dáno oprávnění stanovit obecně závaznou vyhláškou místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, přičemž jiným právním předpisem měl zákonodárce na mysli zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“). V zákoně o loteriích, ani jinde, však pojem „jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí“ není definován a je proto třeba ho interpretovat, přičemž jazykový výklad sám o sobě nemůže vést ke konečnému závěru. Zákon o loteriích používá příbuzný pojem „technické zařízení“, kdy z jeho jednotlivých ustanovení lze dovodit, že jiným technickým zařízením „měl zákonodárce na mysli technické zařízení, které je nějakým způsobem příbuzné výhernímu hracímu přístroji“, a tato příbuznost musí být technologického charakteru. Z ust. § 17 odst. 1 zákona o loteriích vyplývá, že výherní hrací přístroj je kompaktním a funkčně nedělitelným technickým zařízením, a tyto znaky musí vykazovat i jiné technické herní zařízení, tedy i toto zařízení musí být schopno realizovat celý sázkový proces na jednom jediném místě. Tuto podmínku ovšem není schopen splnit interaktivní videoloterní terminál. Z rozhodnutí o povolení provozu centrálního loterního systému (dále jen „CLS“) vydaného ministerstvem financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích vyplývá, že funkčně nedělitelným technickým zařízením je právě CLS, tedy elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem

koncových interaktivních videoloterních terminálů. Koncový terminál je pouhou částí funkčně nedělitelného technického zařízení – CLS, zobrazovací jednotkou, kdy další část, a to centrální řídicí jednotka, řídí veškeré herní procesy, včetně vygenerování výhry či prohry. Vzhledem k tomu, že zákonodárce použil obecný pojem „jiné technické herní zařízení“, který nikde nevyložil, způsobil, že se zákon o místních poplatcích ve znění novely provedené zákonem č. 183/2010 Sb. stal pro adresáty nejasným a nesrozumitelným, tedy narušujícím principy právní jistoty a předvídatelnosti. Platební výměr byl vydán na základě nesprávné interpretace daného pojmu, a je proto nezákonný, neboť správce poplatku zatížil žalobce poplatkovou povinností nad rámec připuštěný zákonem.

3. OZV zakotvuje povinnost hradit místní poplatek nejen za provozovaná, ale i pouze povolená, jiná technická herní zařízení, jejichž provoz dosud nebyl zahájen. Správce poplatku postupoval podle OZV, tedy zpoplatnil i jen povolená a dosud neprovozovaná jiná technická herní zařízení. Výklad žalovaného, opřený o metodické sdělení ministerstva financí, který zpoplatnění pouze povolených zařízení pokládá za správný a zákonný postup, žalobce nesdílí. Místní poplatek se vždy vztahoval k provozovanému výhernímu hracímu přístroji, který byl řádně povolen orgánem veřejné správy. Pojem „povolený“ zajišťuje, že se místní poplatek bude vybírat jen z legálně provozovaných výherních hracích přístrojů. K tomu žalobce odkazuje na publikaci „Doporučení pro obce a města/Obecní daně (místní poplatky, daň z nemovitostí, poplatek za komunální odpad)“, kterou vydaly společně Kancelář veřejného ochránce práv, ministerstvo financí a ministerstvo vnitra. Po provedené novele se režim nezměnil, tedy totéž platí i pro jiná technická herní zařízení, která tak mohou být zpoplatněna pouze, jsou-li povolena a současně provozována. Stejný výklad jako žalobce zaujalo i město Teplice, které svou obecně závaznou vyhláškou účinnou od 15. 10. 2010 zpoplatnilo jiná technická herní zařízení dnem, v němž byla uvedena do provozu, s tím, že poplatková povinnost zaniká dnem ukončení provozu. Placení místního poplatku již ode dne povolení by znamenalo, že je „zpoplatněn samotný akt vydání rozhodnutí o povolení provozu“. Povinnost platit správní poplatek za vydání povolení však upravuje položka 21 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Jeden úkon správního orgánu by tak byl zatížen dvojí odvodovou povinností, což je nepřipustné. I kdyby pak žalobce připustil možnost takového výkladu, který vztahuje místní poplatek již ke dni vydání povolení, existovaly by vedle sebe dva výklady, kdy podle ustálené judikatury Ústavního soudu (dále jen „ÚS“) a v poslední době též Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) má být v takovém případě použit výklad příznivější soukromému subjektu, resp. výklad co nejméně zasahující do jeho práv a svobod – zásady „v pochybnostech ve prospěch“ či „v pochybnostech mírněji“ (viz nálezy ÚS sp. zn. I. ÚS 643/06 a IV. ÚS 666/02 a rozhodnutí NSS č. j. 2 Afs 24/2005-44 a 7 Afs 54/2006-155).

4. Správní orgány se dopustily v řízení vad. Žalobce splnil svou ohlašovací povinnost dne 13. 1. 2011, přičemž následovala řada podání oznamujících změny v provozu loterií a jiných podobných her. Dne 13. 4. 2011 vydal správce poplatku podle § 92 daňového řádu výzvu, kterou reagoval na rozdíl mezi technickými zařízeními pro I. čtvrtletí roku 2011 ohlášenými žalobcem a povolenými ministerstvem financí. Daňový subjekt však může být vyzván k prokázání pouze těch skutečností, které tvrdil. Pokud správci vznikly pochybnosti ohledně ohlášení, měl postupovat podle § 89 a násl. daňového řádu (postup k odstranění pochybností). Postup dle § 92 byl chybný. Aplikace pomůcek připadá v úvahu, pokud daňový subjekt neposkytuje součinnost, žalobce ovšem správci poplatku součinnost poskytoval. Na výzvu reagoval dne 18. 4. 2011, kdy uvedl, že rozhodnutí o povolení jsou v jeho sídle a na ministerstvu financí, a žádal vysvětlení a upřesnění, jaká konkrétně rozhodnutí o povolení

provozu správce poplatku vyžaduje. Až z platebního výměru žalobce zjistil, že správce poplatku se následně obrátil mimo jiné na finanční úřad. Tento postup odporuje zásadě spolupráce i ust. § 98 daňového řádu. Podmínka nemožnosti stanovit daň dokazováním nebyla splněna, důkazy byly žalobcem nabídnuty, žalobce pouze požadoval jejich upřesnění, neboť výzva ze dne 13. 4. 2011 byla zmatečná. Z tohoto důvodu je nutné považovat seznam zařízení vyhotovený ministerstvem financí a rozhodnutí poskytnutá finančním úřadem toliko za důkazní prostředky, nikoliv pomůcky. Správce poplatku tyto důkazní prostředky použil, žalobce je však neměl k dispozici a tedy nemohl se k nim vyjádřit. V případě navýšení místního poplatku pak městský úřad neaplikoval správní uvážení, ale řídil se pouze usnesením č. 146 Rady města Holice o navýšení nezaplacených poplatků na dvojnásobek. Toto usnesení má toliko doporučující charakter a nezbavilo správce poplatku povinnosti navýšení poplatku řádně odůvodnit, zvláště když navýšení má charakter sankce, žalobce podal ohlášení s výhradou, reagoval na všechny výzvy správce poplatku a činil další podání, v nichž projevoval právní nejistotu a žádal o zdržení se sankcí. Městský úřad k navýšení žádné konkrétní úvahy a důvody neuvedl a v této části je tedy platební výměr nepřezkoumatelný a měl by být zrušen.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 13. 2. 2013 především odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, v němž se vyjádřil podrobně ke všem bodům žalobcova odvolání. Zopakoval, že postup správce poplatku nepovažuje za nezákonný. Cílem správy daní je správné zjištění a stanovení daně a zabezpečení její úhrady, k jeho naplnění může správce využít i dokazování. Dle § 92 odst. 2 daňového řádu musí správce poplatku dbát, aby rozhodné skutečnosti byly zjištěny co nejúplněji, přičemž není vázán návrhy daňového subjektu a má právo vyzvat k součinnosti i jiné správní orgány. Pokud tedy městský úřad vyzval k součinnosti ministerstvo financí a finanční úřad, nepochybil, naopak tato výzva se jeví jako nezbytná vzhledem k tomu, že jiná technická herní zařízení jsou povolována ministerstvem. Zjištěné skutečnosti pak byly důkazními prostředky, ne pomůckami, jak dovozuje žalobce.

Pokud se týká pojmu „jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí“, nevnímá ho žalovaný jako pojem nejasný či nesrozumitelný, ale jako pojem obecný, zahrnující veškerá technická zařízení, loterie a hry odlišné od výherních hracích přístrojů, které eventuálně vzniknou v budoucnosti. Žalovaný vycházel ze stanovisek ministerstev vnitra a financí, s nimiž se ztotožnil.

Pravomoc posuzovat zákonnost obecně závazných vyhlášek obcí a způsobu jejich vydávání žalovaný nemá, tato náleží ministerstvu vnitra. Ve vztahu k obecně závazné vyhlášce města Teplic lze pouze podotknout, že je rozhodnutím obce, zda zpoplatní toliko provozovaná povolená zařízení.

Ústavnost novely zákona o místních poplatcích provedené zákonem č. 183/2010 Sb. byla vyřešena nálezem ÚS sp. zn. Pl. ÚS 6/12.

V replice ze dne 15. 3. 2013 žalobce především odkázal na podanou žalobu a zdůraznil, že správce poplatku vydaný platební výměr opřel toliko o rozhodnutí o povolení provozu jiných technických herních zařízení vydaná ministerstvem financí, nevycházel vůbec z podkladů poskytnutých žalobcem a tento postup nijak neodůvodnil. Dále pak polemizoval s výkladem pojmu „jiné technické herní zařízení“ zastávaným žalovaným, kdy podle něj zákonodárce rozhodně neměl na mysli zpoplatnění nejrůznějších částí jiných technických herních zařízení. Argument, že ministerstvo vnitra dosud nezpochybnilo předmětnou OZV, je

irelevantní, neboť ministerstvo především zkoumá pouze ty vyhlášky, ve vztahu k nimž se dozví o pochybeních, pokud pak OZV převzala text zákona o místních poplatcích, lze předpokládat, že rozpor s ústavním pořádkem shledat nemusel, a co je nejzásadnější, hlavní otázkou je, zda jiným technickým herním zařízením je i interaktivní videoloterní terminál, nikoliv zda je obec oprávněna vyhlášku zpoplatňující jiná technická herní zařízení vydat. K této otázce se ministerstvo vnitra nijak nevyjadřovalo.

O žalobě soud rozhodl při jednání konaném dne 12. 6. 2013 v přítomnosti obou účastníků řízení, když žalobce výslovně nesouhlasil s rozhodnutím věci bez jednání. Soud přitom v souladu s § 75 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 14. 11. 2012, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno, a žalobu přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce ohlásil dne 19. 1. 2011 (ohlášení ze dne 13. 1. 2011) správnímu orgánu I. stupně čtyři CLS a jedno zařízení Max Power s tím, že neví, zda mu přijatá OZV vůbec ohlašovací povinnost ukládá, když poukázal na, podle něj nejasný, pojem „jiné technické herní zařízení“. V ohlášení uvedl, že pokud se městský úřad domnívá, že žalobce je OZV nějak dotčen, nechť vydá platební výměr, ve kterém stanoví výši místního poplatku s odkazem na příslušná ustanovení právního řádu. Dne 21. 1. 2011 městský úřad požádal ministerstvo financí o poskytnutí aktuální údajů o jiných technických herních zařízeních povolených na území města Holice. Dne 11. 2. 2011 bylo jeho žádosti vyhověno, přičemž ve vztahu k žalobci bylo uvedeno, že tento má povolen na území Holic provoz celkem 11 zařízení. Rozhodnutí o povolení jiných technických herních zařízení na území města Holice pro období od 1. 1. 2011 vyžádal městský úřad od Finančního úřadu v Pardubicích. Dne 13. 4. 2011 městský úřad žalobce vyzval dvěma výzvami podle § 92 daňového řádu k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení poplatku a sdělení údajů, konkrétně k doplnění ohlášení ze dne 13. 1. 2011 tak, že uvede, zda rozhodnutí týkající se CLS 17143, 17144, 3525 a 3526 a VTZ MP755/M v ohlášení neuvedených, avšak dle ministerstva financí povolených, jsou stále v platnosti či nikoliv, a v případě pozbytí platnosti též k zaslání příslušných rozhodnutí. Žalobce reagoval vyjádřením ze dne 18. 4. 2011, kdy uvedl, že výzva dle § 92 odst. 4 daňového řádu má směřovat k prokázání daňovým subjektem tvrzených skutečností, proto na základě ní nemůže žalobce ohlášení ze dne 13. 1. 2011 doplnit. Dále pak polemizoval s výkladem pojmu „jiné technické herní zařízení“, přičemž v závěru vyjádření uvedl, že „pokud se přes shora uvedené stále domníváte, že jsou pro stanovení výměry místního poplatku čísla rozhodnutí o povolení provozu jiného technického herního zařízení Ministerstvem financí ČR, datum nabytí jeho právní moci, doba, na kterou bylo povolení k provozu vydáno, rozhodné, jsme připraveni tyto údaje správci daně poskytnout, žádáme ale tímto správce daně o vysvětlení a upřesnění, konkrétně ke kterým rozhodnutím o povolení provozu které loterie a jiné podobné hry takto požaduje údaje sdělit, neboť naše společnost skutečně stále neví, co se rozumí pod pojmem „jiné technické herní zařízení“ a tudíž ani neví, která rozhodnutí o povolení provozu konkrétní loterie či jiné podobné hry mají být kvalifikována jako rozhodnutí o povolení provozování jiného technického herního zařízení“. Vyjádřil současně přesvědčení, že jeho ohlášení splňuje veškeré náležitosti, nicméně potvrdil, že k součinnosti je připraven. Upozorněním ze dne 27. 10. 2011 byl žalobce upozorněn na to, že dosud nezaplatil místní poplatek za celkem 11 technických herních zařízení povolených na území města Holice v I. čtvrtletí roku 2011

v celkové výši 55.000 Kč, a současně vyzván k úhradě do 15 dnů, s upozorněním na možnost zvýšení včas nezaplaceného poplatku až na trojnásobek s tím, že Rada města Holice přijala dne 23. 5. 2011 usnesení o navýšení nezaplacených poplatků na dvojnásobek. Podáním ze dne 11. 11. 2011 žalobce opětovně vyjádřil svou nejistotu ohledně předmětu místního poplatku s poukazem na nejasnost pojmu „jiné technické herní zařízení“ a požádal o zdržení se uplatnění sankcí. Dne 2. 12. 2011 vydal správní orgán I. stupně platební výměr, jímž žalobci vyměřil místní poplatek za provozovaná jiná technická herní zařízení za I. čtvrtletí roku 2011, konkrétně za devět terminálů interaktivního loterního systému a dvě vícemístná technická zařízení Max Power, v celkové výši 55.000 Kč a navýšení místního poplatku ve výši 55.000 Kč, celkem tedy částku 110.000 Kč. V odůvodnění platebního výměru městský úřad shrnul průběh řízení, uvedl seznam (přehled) herních zařízení povolených na území Holic, který obdržel od ministerstva financí, a poukázal na to, že od finančního úřadu obdržel daná rozhodnutí o povolení. Dále pak označil pojem „jiné technické herní zařízení“ za nikoliv nejasný a provedl jeho interpretaci, když dovodil, že se jedná o technické zařízení, jímž je provozována loterie nebo jiná podobná hra a nejedná se o výherní hrací přístroj, přičemž ke vzniku poplatkové povinnosti postačí povolení, zařízení nemusí být provozováno. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce odvolání, v němž uvedl fakticky tytéž námitky jako v žalobě, byť stručnějším způsobem. Podané odvolání žalovaný zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Na základě uvedených zjištění dospěl soud ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům k následujícím závěrům:

Ad 1.

Námitka žalobce týkající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., kterou byl novelizován zákon o místních poplatcích, není důvodná. Otázka způsobu přijetí uvedené části zákona již byla vyřešena ÚS nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/2012, přičemž ÚS dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích, kterou byl poplatek za „jiné technické herní zařízení“ povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Krajský soud je vázán tímto nálezem ÚS a nemůže se od něj odchýlit (viz rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2005, č. j. 2 Afs 180/2004-44), tudíž shledává první žalobní bod nedůvodným.

Ad 2.

Námítka, že zákon o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., je nejasný a nesrozumitelný, neboť pojem „jiné technické herní zařízení“ není nikde definován, že technickým herním zařízením je nutno rozumět celý CLS a nikoliv pouze koncový terminál a že platební výměr byl vydán na základě nesprávné a nezákonné interpretace, vznesl žalobce již v odvolání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v reakci na tuto námitku uvedl, že pojem „jiné technické herní zařízení“ nepovažuje za neurčitý, a přestože zákon o loteriích tento pojem výslovně nedefinuje, lze z jeho ustanovení dovodit, že „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým herním zařízením. Žalovaný se se žalobcem ztotožnil v tom, že jiné technické herní zařízení musí tvořit funkčně nedělitelný celek, který je schopný realizovat celý herní proces, od začátku až do konce. Ve vztahu k CLS pak za takový funkční celek považoval „každou dále funkčně nedělitelnou část tohoto systému, která je schopna realizovat celý herní proces dle § 1 odst. 1 zákona o loteriích a která se kromě centrální jednotky a koncového terminálu skládá z celé řady dalších dílčích

komponent a součástí (místní jednotka, místní komunikační síť, kontrolní terminál atd.) tvořících společně s centrální jednotkou a koncovým terminálem funkčně nedělitelné technické herní zařízení“. Z tohoto pohledu tedy počet jiných technických herních zařízení je roven počtu jednotlivých koncových terminálů, neboť počet těchto terminálů neovlivňuje ani nepodmiňuje realizaci celého herního procesu na jednotlivých koncových terminálech. Předmětem místního poplatku je tudíž každý povolený interaktivní videoloterní terminál, neboť ten je s pomocí dílčích komponent napojen na centrální jednotku a tak je schopen realizovat celý herní proces od počátku až do konce. Žalovaný tak pouze rozvedl argumentaci městského úřadu předestřenou v platebním výměru, kdy již správní orgán I. stupně považoval za „jiné technické herní zařízení“ takové technické zařízení, jehož pomocí je provozována loterie nebo jiná podobná hra, byť tento pojem sám zákon o loteriích nedefinuje.

S výkladem pojmu „jiné technické herní zařízení“ provedeným správními orgány, podrobně zejména žalovaným v napadeném rozhodnutí, se soud zcela ztotožňuje. Žalovaný dal za pravdu žalobci v tom, že takovým herním zařízením nemůže být interaktivní videoloterní terminál sám o sobě, musí jím být funkčně nedělitelný celek, který je schopen zabezpečit herní proces od samého počátku do konce. Na rozdíl od žalobce však tento celek nespatořoval v CLS s libovolným množstvím koncových terminálů, ale právě v sestavě tvořené jedním terminálem spojeným s centrální jednotkou pomocí dalších komponent jako je kontrolní jednotka, místní jednotka, atp. Každý terminál pak je představitelem jednoho celku a tedy předmětem místního poplatku. Ve shodě se žalovaným soud dospěl k závěru, že žalobce byl povinen platit místní poplatek za jiná technická herní zařízení povolená ministerstvem financí na území města Holice, přičemž počet těchto zařízení se v případě CLS shoduje s počtem interaktivních videoloterních terminálů žalobci povolených. Takovýto výklad je v souladu se smyslem a účelem zákonné úpravy, když naopak akceptace žalobcovu výkladu by založila značnou nerovnost mezi jednotlivými provozovateli jiných technických herních zařízení, konkrétně CLS. Pokud by se totiž jedním poplatkem zpoplatňoval celý tento systém (CLS), jak interpretuje pojem „jiné technické herní zařízení“ ve vztahu k CLS žalobce, byly by stejně vysokým místním poplatkem zatíženi provozovatelé CLS s různými počty koncových terminálů. Tedy stejný poplatek by odváděl jak provozovatel s jedním, tak provozovatel s pěti, deseti, atd. koncovými terminály napojenými na tutéž centrální jednotku (patřícími do téhož CLS). Pokud tedy správce poplatku žalobci vyměřil místní poplatek podle počtu interaktivních videoloterních terminálů, postupoval v souladu se zákonem, konkrétně podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích a OZV. Pojem „jiné technické herní zařízení“ není ani nesrozumitelný, ani nejasný, interpretace učiněná správními orgány je správná, žádný z nich přitom netvrdil, jak dovozoval žalobce, že předmětem poplatku je samotný terminál, naopak ve shodě se žalobcem zdůraznily, že tímto předmětem je funkčně nedělitelný celek schopný realizovat celý herní proces, tedy část CLS v podobě centrální jednotka, koncový terminál a další komponenty, jimiž jsou spojeny.

I druhý žalobní bod tedy soud shledal nedůvodným.

Ad 3.

Pokud se týká otázky, kdy se „jiné technické herní zařízení“ stává předmětem místního poplatku, zda již jen povolením jeho provozu, či až jeho uvedením do provozu, správní orgán I. stupně v platebním výměru stručně uvedl, že z názvu místního poplatku a jeho vymezení vyplývá, že u jiných technických herních zařízení postačí, „že jsou povoleny ministerstvem financí a nemusí být provozována“. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí na žalobcovu argumentaci ohledně zpoplatnění až provozovaných povolených technických

herních zařízení reagoval na straně 5, kdy ve shodě se správcem poplatku považoval za předmět místního poplatku každé povolené jiné technické herní zařízení s tím, že: „Rozdílnost zpoplatnění mezi povolenými jinými technickými zařízeními a provozovanými výherními hracími přístroji plyne především z rozdílnosti povolovacího procesu. Výherní hrací přístroje povoluje na svém území sama obec, kdežto u jiných technických herních zařízení je povolovacím orgánem Ministerstvo financí ČR a obec v tomto řízení tedy nemá žádnou pravomoc. Zpoplatnění povolených jiných technických zařízení má regulační charakter a obec tímto způsobem (zpoplatněním těchto zařízení) může ovlivnit negativní jevy vznikající z hazardu na svém území.“

Soud se se správními orgány ztotožňuje. Podle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb.: „Obce mohou vybírat tyto místní poplatky (dále jen "poplatky"): g) poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu¹⁵⁾.“ Citované zákonné ustanovení nevzbuzuje podle soudu žádné pochybnosti, resp. umožňuje toliko jediný výklad, a to že předmětem poplatkové povinnosti je každé ministerstvem financí povolené jiné technické herní zařízení, bez ohledu na to, zda je či není provozováno. Pokud by měl obstát výklad žalobce, že totiž předmětem poplatku je až provozované povolené technické herní zařízení, muselo by být zákonné ustanovení formulováno jinak. V uvedené podobě lze slovo „provozovaný“ vztáhnout toliko k výhernímu hracímu přístroji, tedy u jiného technického herního zařízení postačí, aby bylo povoleno ministerstvem financí. Soud si je samozřejmě vědom toho, že ve shodě s ÚS je jazykový výklad pouze prvotním přiblížením se k textu zákona, ovšem pokud je text zákona jasný, srozumitelný a nevzbuzující pochybnosti, výklad jazykový plně postačí. Vzhledem k tomu, že správná interpretace zákona o místních poplatcích je pouze jediná, výklad předestřený žalobcem je neudržitelný, pak není možné ani aplikovat zásadu v pochybnostech ve prospěch či mírněji. Poplatkovou povinnost – povinnost platit místní poplatek za každé povolené technické herní zařízení (koncový terminál) žalobce měl na základě zákona o místních poplatcích ve spojení s OZV. Nejednalo se tedy o povinnost bez opory v zákoně, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, nijak nepřekročily rozsah jim svěřené působnosti a žalobci uložily pouze povinnosti dle zákona a na jeho základě.

Soud tedy i třetí žalobní bod shledal nedůvodným.

Ad 4.

Žádné vady řízení soud neshledal. Žalobce splnil svou ohlašovací povinnost s výhradou (není si jist, zda vůbec je povinen místní poplatek platit, příp. v jaké výši), přičemž ohlásil CLS provozovaný na 4 místech, tedy 4 koncové terminály, a jedno zařízení Max Power. Dotazem na ministerstvo financí městský úřad zjistil, že žalobce má na území města Holice povoleno celkem 9 jiných technických herních zařízení (koncových terminálů) a 2 zařízení Max Power. Mezi ohlášením žalobce a sdělením ministerstva financí byl rozpor, proto městský úřad postupoval správně, když žalobce vyzval k předložení případných rozhodnutí o ukončení platnosti povolení ve vztahu ke konkrétně vymezeným terminálům, tedy k prokázání jím tvrzených skutečností. Žalobce taková rozhodnutí nepředložil, proto městský úřad vycházel ze sdělení ministerstva a rozhodnutí o povolení provozu předložených finančním úřadem a vydal platební výměr. Správce poplatku postupoval správně, neboť mezi ohlášením žalobce a jemu příslušející poplatkovou povinností byl rozpor a tedy bylo na místě vydat platební výměr a tento oznámit (doručit) žalobci. Městský úřad přitom nepostupoval podle pomůcek, jak se žalobce mylně domnívá. Poplatková povinnost byla zcela zřejmá ze

zákona o místních poplatcích ve spojení s OZV, bylo třeba zjistit pouze, kolik má žalobce na území Holic povolených jiných technických herních zařízení. Žalobce v ohlášení uvedl méně povolených zařízení, než vyplynulo ze sdělení ministerstva financí a jednotlivých rozhodnutí o povolení. Své tvrzení nijak, ani přes výzvu městského úřadu k předložení rozhodnutí o ukončení platnosti daných povolení, nedoložil, proto městský úřad vycházel z daného sdělení a předložených rozhodnutí. Rozhodnutí o povolení jsou individuálními akty správního orgánu (ministerstva financí) a jako taková jsou nadána presumpcí správnosti. Žalobce je nijak nezpochybnil, neprokázal, že by skutečnosti v nich uvedené nebyly pravdivé (§ 94 daňového řádu). Není pravdou, že žalobce nemohl být vyzván k prokázání ukončení platnosti povolení. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu je daňový subjekt povinen prokázat „všechny skutečnosti, které je povinen uvádět...“, nikoliv pouze skutečnosti jím tvrzené. Žalobce přitom byl povinen v rámci své ohlašovací povinnosti uvést „údaje rozhodné pro stanovení výše poplatkové povinnosti“ (§ 14a odst. 1 písm. c) zákona o místních poplatcích), tedy v první řadě počet jemu povolených jiných technických herních zařízení na území města Holice, a k tomuto tvrzení měl i důkazní břemeno. Jinými slovy řečeno, žalobce byl povinen prokázat, že povolených má pouze pět zařízení, tedy že ministerstvem financí sdělený počet 11 takových zařízení neodpovídá skutečnosti. Výzva, resp. výzvy ze dne 13. 4. 2011 byly zcela srozumitelné, bylo z nich nade vše pochybnost zřejmé, prokázání jakých skutečností městský úřad požaduje, žádné jejich upřesňování nebylo na místě a žalobcem bylo vyžadováno zcela nedůvodně. Městský úřad byl oprávněn postupovat podle § 92 daňového řádu, upravujícího proces dokazování, a pokud žalobce nepředložil ani na výzvu žádné důkazní prostředky, zcela oprávněně postupoval na základě listin, které vyžádal od příslušných správních orgánů (sdělení ministerstva financí, jednotlivá rozhodnutí o povolení provozu poskytnutá finančním úřadem). Žalobci přitom byly skutečnosti uvedené v těchto listinách známy, jednotlivá rozhodnutí o povolení provozu jiných technických herních zařízení byla adresována přímo jemu a ostatně sám v reakci na výzvu ze dne 13. 4. 2011 mimo jiné uváděl, že tato rozhodnutí má k dispozici v sídle společnosti. Pokud tedy městský úřad vydal platební výměr na částku místního poplatku ve výši 55.000 Kč na základě shromážděných povolení, nebyl tím žalobce nijak krácen, skutečnost, že mu bylo povoleno provozování celkem 11 zařízení na území Holic, mu byla známa a sám ji nikdy nezpochybnil. Postup podle pomůcek nebyl městským úřadem aplikován, a pokud toto žalobce v žalobě namítá, mýlí se, nic takového ze správního spisu nevyplývá. Městský úřad v souladu s cílem správy daní („správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady“ – § 1 odst. 2 daňového řádu) zjistil skutečnosti rozhodné pro stanovení výše poplatku, když nebyl vázán návrhy žalobce (§ 92 odst. 2 daňového řádu). Pokud se pak týká namítané nepřezkoumatelnosti platebního výměru v části týkající se navýšení místního poplatku, ani tento názor žalobce soud nesdílí. V dané věci vznikla žalobci poplatková povinnost dle zákona o místních poplatcích a OZV. Z platebního výměru městského úřadu vyplývá, že v období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011, za které byl žalobci vyměřen místní poplatek včetně jeho navýšení, měl žalobce na území města Holice povoleno 11 jiných technických herních zařízení. Žalobce splnil ohlašovací povinnost s výhradou a místní poplatek nezaplatil. Městský úřad mu tedy místní poplatek v částce 55.000 Kč vyměřil platebním výměrem a tento poplatek současně zvýšil v souladu s § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích a usnesením č. 146 Rady města Holice ze dne 23. 5. 2011 o 100%, tedy o částku 55.000 Kč. Podle uvedeného zákonného ustanovení nezaplacené nebo neodvedené poplatky nebo část těchto poplatků může obecní úřad zvýšit až na trojnásobek, přičemž toto zvýšení je příslušenstvím poplatků. Citovaným usnesením Rada města Holice rozhodla, že včas nezaplacené poplatky budou zvýšeny na dvojnásobek. Toto usnesení nebylo pro správní

orgány závazné, mělo toliko doporučující charakter, ovšem pokud i s přihlédnutím k němu navýšil správce poplatku vyměřený místní poplatek o 100%, nelze v tom spatřovat chybný postup. Důvod navýšení poplatku byl v platebním výměru správního orgánu I. stupně uveden, tento zahrnuje uvedení zákonného postupu dle § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích (zvýšení poplatku o 100% z důvodu včas nezaplaceného poplatku) a též odkaz na usnesení č. 146. Podle názoru krajského soudu již nebylo třeba v rozhodnutí uvádět další důvody pro zvýšení poplatku, neboť možnost poplatků navýšit je dána přímo zákonem a byla v souladu s platnou právní úpravou správním orgánem I. stupně aplikována. Navýšení není sankcí, je příslušenstvím poplatku a na jeho odůvodnění nelze klást stejně vysoké nároky jako na odůvodnění sankcí, např. za spáchaný přestupek, kdy zákon výslovně uvádí, k čemu má správní orgán přihlédnout (§ 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů). Zde, jak již bylo řečeno, je možnost poplatků navýšit, dána zákonem, aniž by tento uváděl, jakými kritérii se má (musí) správní orgán řídit a aniž by považoval toto navýšení za sankci. Jestliže v dané věci byl oprávněn správní orgán I. stupně zvýšit včas nezaplacený poplatek až na trojnásobek a v dané věci jej zvýšil pouze o 100%, tak na tomto postupu soud neshledává nic nezákonného. Důvod navýšení je v platebním výměru uveden a pouhá stručnost odůvodnění jistě platební výměr nepřezkoumatelným nečiní. I poslední žalobní bod je tedy nedůvodný.

Již jen závěrem soud k návrhu žalobce vznesenému při jednání dne 12. 6. 2013 na doplnění dokazování listinami současně soudu předloženými, uvádí: Žalobce hodlal danými listinami prokázat nejasnost pojmu „jiné technické herní zařízení“. Dokazování má směřovat k prokázání sporných skutečností, má vést ke skutkovým zjištěním, výklad pojmu ovšem skutkovou otázkou není, jedná se o otázku právní, kterou lze zodpovědět za použití příslušných výkladových metod. Pojem „jiné technické herní zařízení“ navíc soud, ve shodě se správními orgány, za nejasný či neurčitý nepovažoval (viz argumentace u bodu ad 2.), proto navržené dokazování zamítl jako nadbytečné.

Z důvodů shora podrobně rozebraných dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému toto právo soud nepřiznal, neboť žalovaný se při jednání dne 12. 6. 2013 práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 12. června 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
V. P.